

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 1To/41/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8315010422
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 12. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Pirkovská
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8315010422.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Evy Pirkovskej a sudcov JUDr. Evy Rešatkovej a JUDr. Vladimíra Monoka na verejnom zasadnutí konanom dňa 09.12.2015, v trestnej veci proti obžalovanému H. E. pre zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. c/, d/ Tr. zákona a iné, o odvolaniach okresného prokurátora a G. E., matky obžalovaného, proti rozsudku Okresného súdu Humenné sp. zn. 2T 133/2015 zo dňa 23.09.2015 takto

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 Tr. poriadku z r u š u j e napadnutý rozsudok vo výroku o treste.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. poriadku

obžalovanému H. E., nar. XX.XX.XXXX v E., trvale bytom E., L. XXXX/X, od 19.05.2015 vo väzbe v ÚVV a ÚVTOS Košice,

u k l a d á

Podľa § 188 ods. 2 Tr. zákona, § 36 písm. j/, l/ Tr. zákona, § 38 ods. 3 Tr. zákona, § 39 ods. 1 Tr. zákona, § 41 ods. 2 Tr. zákona ú h r n n ý trest odňatia slobody vo výmere 3 (troch) rokov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona ho pre výkon uloženého trestu z a r a ď u j e do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom uznal okresný súd obžalovaného H. E. vinným zo zločinu lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 písm. c/, d/ Tr. zákona a zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, 2 písm. a/, b/ Tr. zákona, na tom skutkovom základe, že

- dňa 27. 3. 2015 v presne nezistenom čase okolo 10.40 hod. v byte na ul. W.. K. XXXX/X v E., kde býva spoločne so svojou matkou G. E., nar. X. XX. XXXX, prišiel do kuchyne, kde matku opakovane pästami udieral do chrbta hrudníka a rúk, pričom vulgárne nadával a pýtal od nej 30 €, ktoré mu však odmietla dať a po to, ako prešla do obývacej izby, krátko na to prišiel za ňou s nožom v ruke, s ktorým sa na ňu zahnal slovami „zabijem ťa, ak nedáš, uvidíš“ a po upokojovaní zo strany matky nôž odložil so slovami, že príde o päť minút, nech je 30 € na stole,

- dňa 19. 5. 2015 najprv čase okolo 1.00 hod. v byte u svojej matky G. E. na ul. W.. K.. XXXX/X v E., po tom, ako sa zobudil, začal bezdôvodne búchať a kopať do radiátora, vulgárne svojej matke nadávať, že je sviňa a kurva, začal ju fyzicky napádať, vzal do rúk paroh zo srnca o dĺžke cca 20 cm a jeho ostrou hranou začal útočiť na svoju matku tým spôsobom, že sa na ňu týmto parohom najmenej jedenkrát zahnal a žiadal, aby mu dala fľašu alkoholu, ktorú pred ním skryla a to pod hrozbou, že ju zabije a následne toho istého dňa v čase okolo 8.00 hod. prišiel k svojej matke G. E., ktorá bola v tom čase v kúpeľni, pristúpil k nej zozadu, kde ju začal svojimi rukami škrtiť v oblasti krku, najmenej jedenkrát u udrel rukou do oblasti chrbta a opäť od nej žiadal, aby mu dala fľašu alkoholu, čomu sa G. E. ubránila tým, že ho odstrčila a z obavy o svoje život a zdravie mu fľašu s alkoholom vydala.

Za to mu podľa § 188 ods. 2 Tr. zákona s použitím § 36 písm. j/, l/, n/, § 37 písm. h/, § 38 ods. 2, 3, § 39 ods. 1, 2 písm. c/, § 41 ods. 1 Tr. zákona uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov nepodmienečne.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona obžalovaného na výkon uloženého trestu zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. a/, b/, c/ Tr. zákona mu uložil aj ochranné protialkoholické liečenie ústavnou formou.

Proti tomuto rozsudku podali v zákonom stanovenej lehote odvolania okresný prokurátor a matka obžalovaného G. E..

Okresný prokurátor podal odvolanie v neprospech obžalovaného proti výroku o treste. Z dôvodov odvolania plynie, že s výrokom o treste sa odvolateľ nestotožňuje, považuje ho za neprimerane nízky. Prvostupňový súd sa v podstate správne riadil zásadami ukladania trestov, keď vyhodnotil pomer a mieru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností tak, ako to ukladá ustanovenie § 38 ods. 2 Tr. zákona. Nestotožňuje sa však s použitím inštitútu mimoriadneho zníženia trestu, teda uložením trestu pod dolnú hranicu trestnej sadzby. Obžalovaný je osobou, ktorá bola doposiaľ 5 krát psychiatricky hospitalizovaná, vždy pod vplyvom alkoholických nápojov, bol u neho zistený syndróm závislosti od alkoholických nápojov, ako aj porucha osobnosti schizoidného typu. Zo spisu sú zrejmé údaje o zneužívaní alkoholu, ktoré obžalovaný síce bagatelizuje a k jeho dôsledkom je nekritický, pričom po poučení o potrebe abstinencie túto aj opakovane sľuboval, sľub však nedodrжал. U obžalovaného ide o osobu, ktorého pobyt na slobode je z psychiatrického hľadiska nebezpečný pre blízke okolie a to najmä pre jeho matku, voči ktorej sa po požití alkoholických nápojov u neho prejavujú agresívne tendencie a to opakovane. Táto skutočnosť je potvrdená aj výpoveďami svedkov G. K. a T. R., ktorí zhodne uviedli, že v danom prípade sa nejednalo o prvý incident medzi poškodenou a obžalovaným, z bytu poškodenej bolo aj v minulosti opakovane počuť hukot, treskot ako keby niekto niekoho bil, hádky, vulgárne nadávky a kričanie poškodenej, ku ktorému konaniu dochádzalo často krát aj v nočných hodinách, kedy boli nútený privolať policajnú hliadku. Poškodená v prípravnom konaní podrobne opísala priebeh oboch incidentov, ku spáchaniu ktorých sa obžalovaný priznal, zvýrazniť je však potrebné skutočnosť, že z výpovede poškodenej zo dňa 19.05.2015 plynula dôvodná obava z konania syna, strach z toho, že ju zabije, že je schopný jej ublížiť, ktorá obava je umocnená aj použitím srnčieho parohu obžalovaným voči jej osobe. Uviedla aj to, že vždy na druhý deň sa jej tento za svoje konanie ospravedľuje. Súdom uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 rokov nepovažuje odvolateľ za spravodlivý, poukazuje na to, že obžalovaný síce záznam v registri trestov nemá, podľa výpisu z ústrednej evidencie priestupkov však bol trikrát priestupkovo postihnutý a napriek tomu sa opätovne dopustil závažného protiprávneho konania. Podľa názoru odvolateľa je preto na obžalovaného potrebné pôsobiť prísnejším nepodmienečným trestom odňatia slobody zodpovedajúcim stupňu nebezpečnosti jeho konania pri zohľadnení ochrany spoločnosti pred páchatelmi trestných činov, okolností stíhaného prípadu a osoby obžalovaného. Navrhol preto, aby krajský súd zrušil rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o uloženom treste a vec vrátil okresnému súdu na opätovné prejednanie a rozhodnutie, prípade aby vo veci sám rozhodol tak, že obžalovanému uloží úhrnný trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, ktorá sa vzťahuje na trestný čin najprísnejšie trestný a pre výkon trestu ho zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia za súčasného uloženia protialkoholického liečenia ústavnou formou.

Z dôvodov odvolania, ktoré podala matka obžalovaného (tá je síce v posudzovanom prípade súčasne aj poškodenou, svoje odvolanie však evidentne podávala ako osoba oprávnená na podanie odvolania v

zmysle ust. § 308 ods. 2 Tr. poriadku, teda ako príbuzná obžalovaného v priamom rade) vyplýva, že jej odvolanie smeruje tak proti výroku o vine ako aj proti výroku o treste. Vo vzťahu k výroku o vine namieta, že prvostupňový súd nedostatočne zistil skutočný stav veci, následne celú trestnú vec nesprávne právne posúdil. Opakovane, tak, ako vo svojich výpovediach, zdôraznila, že pred podaním trestného oznámenia minimálne 5 krát kontaktovala lekárku syna a trvala na nariadení protialkoholickej liečby, ktorú on sám odmietal. Lekárka jej však uviedla, že vzhľadom na to, že syn je plnoletý a svojprávnny, nemôže nariadiť liečbu bez jeho súhlasu, či proti jeho vôli a že túto môže nariadiť len súd, v prípade že podá trestné oznámenie. Vzhľadom na zdravotné problémy syna, ktorý trpí schizoidnou poruchou osobnosti a silnými depresiami, pričom liečbu odmietal, keďže bol presvedčený, že ďalšia liečba by mu zdravotný stav ešte skomplikovala a svoje zdravotné problémy i citové vypätie riešil alkoholom, sa z určitej bezmocnosti a jediného možného riešenia rozhodla podať trestné oznámenie s cieľom dosiahnuť nariadenie liečby. Pri podávaní trestného oznámenia aj prvotnej výpovedi bola nesprávne pochopená a uviedla skutočnosti, ktoré sa až tak nestali. Napriek tomu, že potom 15.06.2015 to zdôvodňovala aj pred vyšetrovateľom, bolo konanie syna kvalifikované ako trestný čin. Pred súdom chcela všetko vysvetliť, no v dôsledku toho, že syn uviedol, že sa cíti vinný, už to urobiť nemohla. Aj keď zákon hovorí, že týmto vyjadrením, či priznaním sa uzavrel celý prípad, žiada, aby bolo zohľadnené, že trestné oznámenie bolo podané v dôsledku nesprávneho pochopenia a tiež z toho dôvodu, že ona sama neovláda právnické pojmy, čím si neuvedomovala závažnosť svojho podania, čo viedlo k obvineniu syna z trestných činov, pričom trvá aj na tom, že tieto skutky boli v dôsledku psychickej poruchy a depresie syna. Aj keď znalec konštatoval, že syn je za svoje konanie určitým spôsobom zodpovedný, vzhľadom na jeho zdravotný psychický stav sa obáva, že väzenské prostredie by mu mohlo ešte viac ublížiť a poznamenať jeho osobnosť. Súhlasí preto, aby bola nariadená protialkoholická liečba, ktorú dostal a tá je ako súčasť trestu primeraná. Keďže skutky, pre ktoré bol syn obvinený, sa až tak nestali, aby sa považovali za trestný čin, dúfala, že mu bude uložený podmienený trest spolu s ochranným liečením. Trvá preto na tom, aby bolo toto konanie prehodnotené, vzaté do úvahy toto jej vyjadrenie, pretože ona chce uviesť veci na pravú mieru, čo jej doteraz nebolo umožnené. Navrhla, aby odvolací súd prvostupňový rozsudok zmenil, prekvalifikoval skutky, z ktorých je syn obžalovaný na nebezpečné vyhrážanie a uložil mu podmienený trest odňatia slobody s primeranou skúšobnou dobou a zároveň ústavnú psychiatrickú liečbu.

Na základe podaných odvolaní preskúmal krajský súd napadnutý rozsudok v intenciách ust. § 317 ods. 1 Tr. poriadku, podľa ktorého ak nezamietne odvolací súd odvolanie podľa § 316 ods. 1 alebo nezruší rozsudok podľa § 316 ods. 3, preskúma zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom na chyby, ktoré neboli odvolaním vytykané prihliadne len vtedy, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1.

V úvode však považuje krajský súd vo vzťahu k odvolaniu matky obžalovaného za potrebné uviesť, že aj keď jej odvolanie smerovalo aj proti výroku o vine, z podnetu uvedeného odvolania nebolo možné výrok o vine preskúmať.

V konaní pred súdom totiž obžalovaný po tom, čo bol poučený podľa § 257 ods. 1 až 3, ods. 5 Tr. poriadku a bolo mu umožnené urobiť vyhlásenie v zmysle ust.

§ 257 ods. 1 Tr. poriadku vyhlásil, že je vinný zo žalovaného skutku tak, ako je uvedený v obžalobe. Po tom, čo obžalovaný kladne zodpovedal na otázky uvedené v § 333 ods. 3 písm. c/, d/, f/, g/, h/ Tr. poriadku, prvostupňový súd jeho vyhlásenie v zmysle ustanovenia § 257 ods. 7 Tr. poriadku prijal a rozhodol, že dokazovanie vo vzťahu k výroku o vine vykonávať nebude.

Z obsahu zápisnice, ako už bolo vyššie uvedené, plynie, že obžalovaný pred tým, než mu bolo umožnené urobiť niektoré z vyhlásení uvedených v § 257 ods. 1 Tr. poriadku, bol poučený aj v zmysle ust. § 257 ods. 5 Tr. poriadku, teda v zmysle ustanovenia, podľa ktorého súdom prijaté vyhlásenie o vine je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. poriadku.

Z uvedeného je teda zrejmé, že v prípade, ak obžalovaný urobí vyhlásenie o tom, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe a súd toto jeho vyhlásenie prijme, nemôže už v tomto smere odvolanie účinne podať. V danom prípade, keďže obžalovaný vyhlásil, že je vinným zo spáchania skutkov, ktoré mu boli kladené obžalobou za vinu v celom rozsahu a súd jeho vyhlásenie v tomto rozsahu aj prijal, nemohol by obžalovaný účinne podať odvolanie proti výroku o vine. Keďže tak nemôže urobiť

obžalovaný, podľa názoru krajského súdu, nemôžu tak urobiť ani osoby, ktoré nemôžu podať odvolanie proti vôli obžalovaného, teda (s výnimkou prokurátora) osoby uvedené v § 308 ods. 2 Tr. poriadku, čiže ani matka obžalovaného, ktorá v tomto prípade odvolanie proti výroku o vine podala.

Z uvedeného dôvodu preto krajský súd nemohol na podklade odvolania matky obžalovaného výrok o vine ani preskúmať.

Na podklade jej odvolania podaného v prospech obžalovaného a na podklade odvolania prokurátora podaného v neprospech obžalovaného, teda mohol preskúmať napadnutý rozsudok len vo výroku o treste.

Pri jeho preskúmaní v uvedenom rozsahu zistil krajský súd chyby, ktoré, aj keď nie všetky boli vytýkané, je potrebné napraviť.

V prvom rade je potrebné uviesť, že okresný súd ukladal obžalovanému trest ako trest úhrnný v zmysle ust. § 41 ods. 1 Tr. zákona.

Je síce pravdou, že podmienky na uloženie úhrnného trestu v danom prípade boli, nie však v zmysle ust. § 41 ods. 1 Tr. zákona ako ho aplikoval prvostupňový súd, ale podľa § 41 ods. 2 Tr. zákona.

Podľa § 41 ods. 1 Tr. zákona ak súd odsudzuje páchatel'a za dva alebo viac trestných činov uloží mu úhrnný trest podľa toho zákonného ustanovenia, ktoré sa vzťahuje na trestný čin z nich najprísnejšie trestný.

Podľa § 41 ods. 2 Tr. zákona ak súd ukladá úhrnný trest odňatia slobody za dva alebo viac úmyselných trestných činov, z ktorých aspoň jeden je zločinom, spáchaných dvoma alebo viacerými skutkami, zvyšuje sa horná hranica trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu z nich najprísnejšie trestného o jednu tretinu.

Obžalovaný bol v danom prípade uznaný vinným za dva úmyselné trestné činy spáchané dvoma skutkami a pritom nie jeden, ale obidva trestné činy sú zločinmi. Okresný súd mal teda pri ukladaní trestu použiť ust. § 41 ods. 2 Tr. zákona, ktoré však potom má za dôsledok, že sa zvyšuje horná hranica trestnej sadzby u trestného činu najprísnejšie trestného o jednu tretinu. V danom prípade je prísnejšie trestným zločin lúpeže podľa § 188 ods. 1, 2 Tr. zákona, u ktorého sa v osobitnej časti stanovuje trestná sadzba vo výmere od 7 do 12 rokov, čo by po jej zvýšení o jednu tretinu znamenalo zvýšenie hornej hranice trestnej sadzby, v rámci ktorej je potrebné trest ukladať na 16 rokov.

Aplikácia ust. § 41 ods. 2 Tr. zákona však má potom za dôsledok, že nie je možné ako priťažujúcu okolnosť v danom prípade použiť okolnosť uvedenú v § 37 písm. h/ Tr. zákona, ktorú prvostupňový súd obžalovanému ako priťažujúcu okolnosť pričítal, teda, že obžalovaný spáchal viac trestných činov.

Pričítaniu uvedenej priťažujúcej okolnosti totiž bráni ust. § 38 ods. 1 Tr. zákona, tzv. zákaz dvojitého pričítania, pretože vzhľadom na skutočnosť, že obžalovaný spáchal dva trestné činy, sa už zvýšila horná hranica trestnej sadzby o jednu tretinu v zmysle ust. § 41 ods. 2 Tr. zákona.

Vo vzťahu k priznaniu poľahčujúcich okolností obžalovanému je potrebné súhlasiť s námietkami okresného prokurátora, že nebol dôvod na priznanie všetkých poľahčujúcich okolností tak, ako ich obžalovanému okresný súd priznal.

Stotožniť sa je potrebné s priznaním poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. l/ Tr. zákona, teda okolnosti, že sa obžalovaný k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval. Priznanie tejto poľahčujúcej okolnosti je nepochybné, vyplýva to z celého dokazovania, vyhlásenia obžalovaného o vine, aj jeho celkového postoja v tejto trestnej veci. Polemizovať by bolo možné s priznaním poľahčujúcej okolnosti uvedenej v § 36 písm. j/ Tr. zákona, teda že pred spáchaním činu viedol riadny život. Je síce pravdou, že obžalovaný doposiaľ trestaný nebol, avšak o priznaní uvedenej okolnosti by bolo možné polemizovať vzhľadom na jeho nadmerné požívanie alkoholických nápojov a tri záznamy v ústrednej evidencii priestupkov pre priestupky, za ktoré bol postihnutý a ktoré spáchal v období od októbra 2014 do januára 2015. Priznanie uvedenej poľahčujúcej okolnosti však prokurátor v odvolaní namieta, a

preto nie je v tomto smere možné sa napadnutého výroku dotýkať. Súhlasiť je však potrebné s tým, že prvostupňový súd nesprávne priznal poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písm. n/ Tr. zákona, že obžalovaný napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom. Priznanie uvedenej poľahčujúcej okolnosti prichádza do úvahy v tom prípade, ak páchatel' aktívnou spoluprácou napomáha pri vyšetrovaní trestnej činnosti a to najmä vo forme uvádzania dôkazov, ktoré slúžia na objasnenie skutkových okolností daného trestného činu a priznanie uvedenej okolnosti je potom závislé od toho, do akej miery sám páchatel' sa svojim prístupom podieľal na objasnení trestného činu. Obžalovaný však v danom prípade rozhodne žiadnu takúto aktivitu nevyvíjal a aj keď sa v konečnom dôsledku k spáchaniu trestných činov priznal, vo svojich výpovediach viac menej uvádzal, že si na jednotlivé okolnosti nepamätá a to v konečnom dôsledku znamená, že mu poľahčujúcu okolnosť uvedenú v § 36 písm. n/ Tr. zákona priznať nebolo možné.

Stotožniť sa je potrebné aj s námietkou prokurátora v tom smere, že v posudzovanej veci neboli zistené okolnosti, ktoré by umožňovali konanie obžalovaného posudzovať ako konanie v stave zmenšenej pričetnosti. Prvostupňový súd evidentne takto konanie obžalovaného posudzoval vzhľadom na fakt, že pri ukladaní trestu aplikoval aj ust. § 39 ods. 2 písm. c/ Tr. zákona, podľa ktorého môže súd znížiť trest pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom, aj v tom prípade, ak odsudzuje páchatel'a, ktorý spáchal trestný čin v stave zmenšenej pričetnosti a má za to, že vzhľadom na zdravotný stav páchatel'a by bolo možné za súčasného uloženia ochranného liečenia dosiahnuť ochranu spoločnosti aj trestom kratšieho trvania.

Na základe akých skutočností a dôkazov dospel prvostupňový súd k záveru, že obžalovaný spáchal trestné činy, resp. aspoň jeden z nich v stave zmenšenej pričetnosti, však nie je možné zistiť, pretože v odôvodnení napadnutého rozsudku sa tým prvostupňový súd vôbec nezaoberal a vo vzťahu k zníženiu trestnej sadzby pod dolnú hranicu poukazuje len na ust. § 39 ods. 1 Tr. zákona, takže v tomto smere nie je možné ani závery súdu prvého stupňa preskúmať.

Podľa názoru krajského súdu však vzhľadom na obsah dôkazov, ktoré boli vo veci vykonané, nie je na mieste dospieť k záveru, že obžalovaný trestný čin spáchal v stave zmenšenej pričetnosti. Je síce pravdou, že zo záverov znaleckého posudku znalcov z odboru zdravotníctva, psychiatrie, aj výpovede znalca G. K. D. na hlavnom pojednávaní plyní, že rozpoznávacie schopnosti u obža-lovaného v čase skutku hodnotili ako nepodstatnou mierou znížené a ovládacie schopnosti mohli byť znížené aj podstatnou mierou, avšak len v dôsledku jednoduchej opilosti. Obžalovaný požíl alkohol vedome, po opakovaných predchá-dzajúcich skúsenostiach s jeho nepriaznivými účinkami na psychiku aj s vedomím, že bol opakovane počas hospitalizácie poučený o zákaze jeho užívania. Obžalovaný sa teda do stavu, keď mohli byť jeho ovládacie schopnosti znížené podstatnou mierou, dostal sám, vedome v dôsledku požitých alkoholických nápojov, čo by nemohlo odôvodňovať posudzovanie jeho konania ako konania v stave zmenšenej pričetnosti, nehovoriac už o tom, že protiprávnosť činu v dôsledku nepríčetnosti v zmysle ust. § 23 Tr. zákona je vylúčená len v tom prípade, ak páchatel' v čase činu nemohol rozpoznať protiprávnosť konania alebo ovládať svoje konanie pre duševnú poruchu a žiadna duševná porucha u obžalovaného diagnostikovaná nebola. Znalci u neho diagnostikovali syndróm závislosti od alkoholu a poruchu osobnosti schizoidného typu (teda nie duševnú poruchu), navyiac v anamnéze zistili aj depresívne stavy, ktoré sa však v čase vyšetrovania klinicky neprejavovali.

Vyššie uvádzané chyby rozsudku, teda jeho výroku o treste bolo nevyhnutné napraviť, a preto krajský súd napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. d/, ods. 2 v uvedenej časti, teda vo výroku o treste zrušil. Spomínané chyby však mohol krajský súd napraviť sám a z uvedeného dôvodu na podklade ust. § 322 ods. 3 Tr. poriadku následne vo veci aj rozhodol.

Pri rozhodovaní o treste, jeho druhu a výmere vychádzal zo základných zásad ukladania trestov uvedených v § 34 Tr. zákona, pričom sa pri rozhodovaní o druhu a výmere trestu riadil najmä ust. § 34 ods. 4 Tr. zákona, podľa ktorého pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti, osobu páchatel'a, jeho pomery a možnosť nápravy.

Obžalovanému, ako už bolo vyššie uvedené, bolo potrebné ukladať trest odňatia slobody ako trest úhrnný, pretože spáchal viac trestných činov, v danom prípade konkrétne dva trestné činy a to dvoma samostatnými skutkami, pričom obidva tieto trestné činy sú zločinmi, takže bolo potrebné použiť

ustanovenie o úhrnnom treste podľa § 41 ods. 2 Tr. zákona. Trest bolo potrebné ukladať podľa trestnej sadzby trestného činu najprísnejšie trestného a tým je v danom prípade trestná sadzba v osobitnej časti Trestného zákona uvedená v ust. § 188 ods. 2 Tr. zákona, podľa ktorého základná trestná sadzba v tomto prípade je sadzba vo výmere od 7 do 12 rokov, čo by pri aplikácii len ust. § 41 ods. 2 Tr. zákona predstavovalo trestnú sadzbu od 7 do 16 rokov.

Úprave trestnej sadzby v zmysle uvedeného ustanovenia však musí predchádzať (ak prichádza do úvahy a v tomto prípade do úvahy prichádza), prípadná úprava trestnej sadzby v zmysle ust. § 38 Tr. zákona. Obžalovanému v danom prípade v zhode s tým, ako ich priznal prvostupňový súd, priznal krajský súd z dôvodov vyššie rozvedených poľahčujúce okolnosti uvedené v § 36 písm. j/ Tr. zákona, teda, že pred spáchaním skutku viedol riadny život a § 36 písm. l/ Tr. zákona, teda že sa k spáchaniu trestného činu priznal a trestný čin úprimne oľutoval. Keďže pričítanie žiadnej z priťažujúcich okolností uvedených v § 37 Tr. zákona do úvahy neprichádza, je evidentné, že v danom prípade prevažuje pomer poľahčujúcich okolností nad okolnosťami priťažujúcimi, a preto je potrebné najprv upraviť Trestnú sadzbu v zmysle ust. § 38 ods. 3 Tr. zákona, podľa ktorého ak prevažuje pomer poľahčujúcich okolností znižuje sa horná zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu. Zníženie hornej hranice trestnej sadzby ustanovenej v osobitnej časti Trestného zákona (teda v tomto prípade hranice 12 rokov) sa vykonáva postupom uvedeným v § 38 ods. 8 Tr. zákona (podľa ktorého je základom pre zníženie trestnej sadzby rozdiel medzi hornou a dolnou hranicou trestnej sadzby, čo je v danom prípade 5 rokov), takže hornú hranicu trestnej sadzby 12 rokov bolo potrebné najprv znížiť o 1/3 z rozdielu, teda z 5 rokov, čiže o 1 rok a 8 mesiacov a to znamená úpravu hornej hranice trestnej sadzby na 10 rokov a 4 mesiace. Až po úprave trestnej sadzby v zmysle ust. § 38 Tr. zákona prichádza do úvahy jej úprava podľa § 41 ods. 2 Tr. zákona, čo znamená, že horná hranica 10 rokov a 4 mesiace sa v takomto prípade zvýši o 1/3, čiže o 3 roky 5 mesiacov a 10 dní. Konečná výmera trestnej sadzby, v rámci ktorej je teda obžalovanému potrebné trest ukladať je 7 rokov až 13 rokov 9 mesiacov a 10 dní.

Použitie uvedenej trestnej sadzby by však, aj podľa názoru krajského súdu, bolo najmä vzhľadom na pomery páchatela, neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje v danom prípade aj trest kratšieho trvania. Sú tu teda, aj podľa názoru krajského súdu, rovnako tak ako k tomu dospel súd prvého stupňa, splnené podmienky na mimoriadne zníženie trestu v zmysle ust. § 39 ods. 1 Tr. zákona. Aplikáciu uvedeného ustanovenia je možné odôvodniť jednak vzhľadom na fakt, že v osobe obžalovaného ide o páchatela, ktorý doposiaľ trestaný nebol, do rozporu s Trestným zákonom sa teda v posudzovanej veci dostal po prvýkrát, k spáchaniu skutku sa priznal a svoje konanie aj úprimne oľutoval. Neprimerane prísne by však použitie zákonom ustanovenej trestnej sadzby, aj keď len uložením trestu na dolnej hranici trestnej sadzby, podľa názoru krajského súdu, bolo najmä vzhľadom na diagnostikovaný duševný stav obžalovaného. Z obsahu znaleckého posudku síce plynie, že u obžalovaného nebola zistená žiadna duševná choroba alebo duševná porucha, v dôsledku ktorej by sa dalo hovoriť čo i len o zmenšenej pričetnosti, okrem poruchy osobnosti schizoidného typu však boli v anamnéze zistené depresívne stavy, ktorými obžalovaný trpí, a ktoré napokon popisuje aj on sám aj jeho matka, poškodená, aj keď je pravdou, že tieto depresívne stavy nie je možné liečiť úspešne bez dodržiavania abstinencie, práve vzhľadom na ich existenciu a vzhľadom na to, že obžalovanému bolo prvostupňovým súdom ukladané aj ochranné protialkoholické liečenie, podľa názoru krajského súdu, účel trestu bude v danom prípade splnený aj trestom kratšieho trvania, trestom vo výmere 3 rokov, teda v takej výmere, ako ho ukladal súd prvého stupňa. Pri úvahe o aplikácii ust. § 39 ods. 1 Tr. zákona krajský súd prihliadal aj na postoj poškodenej, teda matky obžalovaného, prezentovaný tak v jej výpovediach ako aj v dôvodoch odvolania, aj všetky okolnosti posudzovaného prípadu, teda to, do akej miery sa v konkrétnom prípade agresívne správanie obžalovaného prejavovalo, aj keď niet pochyb o tom, že vzhľadom na skutkové závery, ktoré prvostupňový súd ustálil, k dokonaniu činu už došlo.

Rovnako ako súd prvého stupňa, aj krajský súd pre výkon uloženého trestu zaradil obžalovaného v zmysle ust. § 48 ods. 2 písm. a/ Tr. zákona do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, keďže obžalovaný doposiaľ vo výkone trestu odňatia slobody nebol.

Výrok o uložení ochranného liečenia zostal samozrejme týmto rozsudkom, vzhľadom na to, že krajský súd zrušoval len výrok o treste, nedotknutý. jednohlasne

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.